

טיב הקהילה

בס"ד

ניצבים וילך
כ"ה אלול תשפ"ד

המנים לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג	5:53
מוצ"ש"ק	7:05
ר"ת	7:45

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א'	8:45	סו"ת א'	10:00
סוק"ש ב'	9:28	סו"ת ב'	10:28

המנים לפי ששון קיץ

גיליון מס':

748

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ממנו, דהתורה צריכה מקום נקי וטהור. זהו רמז: 'זאת תורת העולה' (ויקרא ג, ב) פ' תורה עם גאות כלומר החכם שעוסק בתורה ויש לו גאות אז - 'היא העולה' היא התורה עולה ומסתלקת ממנו והוא נשאר בגאותו עכ"ל.

ומצאנו בחז"ל סמך לדבריו, שהרי איתא בזהר הקדוש (הלך ג עג.) ש'אורייתא וקוב"ה חד הוא' ואצל הקב"ה מצאנו בחז"ל שאינו יכול לשרות עם המת-גאה, וכלשון חז"ל (סוטה ה.) 'אין אני והוא יכולים לדור בעולם', ועוד מצאנו בגמרא (חולין פט.) שכל חשקו של הקב"ה בישראל הוא בזכות מידת הענוה שבהם, וסילודו מן הגויים היא מפני מידת הגאווה הטבועה בהם שאינו סובלה, והוא לך לשונה: 'אמר רבי יוחנן משום רבי אלעזר בר' שמעון: כל מקום שאתה מוצא דבריו של רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי בהגדה עשה אונין כאפרכסת, לא מר-

בכם מכל העמים חשק ה' בכם' וגו', אמר להם הקדוש ברוך הוא ליי-שראל: חושקני בכם שאפילו בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני, נתיי גדולה לאברהם - אמר לפני 'ואנכי עפר ואפר', למשה ואהרן - אמרו 'ונחנו מה', לדוד - אמר 'ואנכי תולעת ולא איש', אבל עובדי כוכבים אינן כן, נתיי גדולה לנמרוד - אמר 'הבה נבנה לנו עיר', לפריעה - אמר 'מי ה', לסנהריב - אמר 'מי בכל אלה הארצות וגו', לנבוכדנצר - אמר 'אעלה על במתי עב', לחירם מלך צור - אמר 'מושב אלהים ישבתי בלב ימים' עכ"ל הגמרא.

וצדיקים מצאו על כך גם סמך מן התורה, שהרי כתיב (דברים ה, ה) 'אנכי עומד בין ה' וביניכם, ורמו בכך שהאנוכיות של האדם היא אשר עומדת כמסך המבדיל בינו לבין ה'.

לאור האמור שההצלחה ניתנת דוקא מתוך ההכרה באפסיות כוחינו, מוצאים אנו נוחם לפשינו. דהנה כל אדם מישראל הלוא משתוקק הוא להתעלות במעלות התורה והעבודה, ולהתקרב אל בוראו ע"י סוד מרע ועשה טוב, אולם נשבר לבו בקדוה כשמעלה על מחשי-בתו כל מה שנדרש ממנו כדי לזכות בהתגשמות שאיפותיו, ובפרט שמן השמים הועידו מלאך רע שיעמוד לטשן לו בכל צעד ושעל שיעשה כדי להתעלות ותמיה הוא בינו לבין עצמו אם שייך בכלל לנסות להתעלות, שהרי מי הוא זה שביכולתו להתמודד מול מלאך המבקש הפליז!

אולם כפי שרואים כאן זוכה האדם לתקוה, שהרי אין הדבר תלוי בכוחותיו של אדם כי אם בענוותנותו, וכשידבק במידת הענוה אז יזכה הקב"ה בכוחות בלתי מוגבלים, וכשהקב"ה מסייע לו לאדם אין דבר העומד נגדו, ויזכה להתעלות מעלה מעלה.

וחכמינו ז"ל כבר העידו על כך במאמרם (קידושין ל:): 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו, שנאמר: (תהלים לז, לב) 'צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, שנאמר: אלהים לא יעזבו בידו עכ"ל. הרי לנו שרק הסייעתא דשמיא עומד לו לאדם כדי להינצל מן היצר, כשראו הוא לכך, ואז גם מלאך רע בעל כרחו יענה אמן.

הצלחה בתורה ובעבודה בזכות הענוה

לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשה:

(ל יב)

...

על מקרא זה שנינו בגמרא (עירובין נה.): 'דבא אמר: לא בשמים היא' - לא תמצא במי שמגביה דעתו עליה כשמים רבי יוחנן אמר: לא בשמים היא' - לא תמצא בגסי רוח.

דברים כעין אלו מובאים יותר בהרחבה בדף אחד קודם (נד.) והא לך לשון הגמרא שם: 'מאי דכתיב (במדבר כא יט כ) 'ומדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות ומבמות הגיא' א"ל: אם אדם משים עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו, תורה ניתנה לו במתנה, וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר, 'וממתנה נחליאל, וכיון שנחלו אל, עולה לגדולה

שנאמר, ומנחליאל במות ואם מגיס לבו הקדוש ברוך הוא משפיל, שנאמר, 'ומבמות הגיא, ואם חוזר בו הקב"ה מגביהו, שנאמר (יש' עיהו מ ד) 'כל גיא ינשא'. אמר רב הונא מאי דכתיב (תהלים סת יא) 'חיתך ישוב בה תכין בטובתך לעני אלהים, אם אדם משים עצמו כחיה זו שדורסת ואוכלת ואיכא דאמרי שמסרחת ואוכלת תלמודו מתקיים בידו ואם לאו אין תלמודו מתקיים בידו. עכ"ל הגמרא (וכעין זה הוא בנדרים נה.).

הרי לך מדברי הגמרא שעיקר ההצלחה בתורה אינה תלויה בכי-שרונות, כי אם במידת הענוה והשפלות, אם זוכה בה האדם נעשה מוכשר לתורה, ואם לא לא. וגם זה שכבר זכה בה בזכות ענוותנותו, תלויה המשך מעלתו בענוה, ואם מתעורר בו גיאות מאבד מעלתו, וגם אז יכול שוב לזכות במעלתו אם יחזור ענוותנותו, כללו של דבר, בשעת ענוותנותו וכערך ענוותנותו כך הוא מוכשר לתורה.

והדברים ניכרים במציאות, כי לא אחת אנו רואים באנשים תל-מידי חכמים שבמקום שיתעלו מכה המאור שבתורה הם גופלים ממעלתם הרוחנית, אין זה כי אם מפני שהיצר מעורר בהם גאווה והיא המרחיקה אותם מהש"ת, וכשאין הש"ת עמם אין להם הכח לעמוד מול שאר פיתויי היצר המתגברים עליהם, ואין לך השפלה יתירה מזו.

ואין כמעט עצה לזה, כי אם להגות בספרי יראה המעוררים את האדם לזה, וכמו כן מוטל על האדם תמיד להתבונן גם בחסרונותיו כי לב יודע מרת נפשו, ומתוך כך לא יבוא להתגאות ויזכה להשי-ראת השכינה ולהתעלות במעלות רמות.

ומן החיד"א בספרו 'חומת אג' (ויקרא ג, ב) מביא לך הסבר נפלא מדוע תלויה התורה בענוה, והוא לך לשונה: 'האי מאן דיהיר חכמתו מסתלקת ממנו, ודרך דרש ומוסר אפשר לומר טעם לזה, דעל ידי הגאווה נעשה גופו כלי משוקץ ומוסרת כמ"ש באגדה דאלהיו זכור לטוב אמר לרבי"ל דאדם דיש לו גאווה הוא סר"ח העודף מנבילה מוסרחת, ואם כן התורה צריכה להיות במקום נקי וטהור, וק"ל דבמבואות המטונפות אסור להרהר בדברי תורה. ולכן מי שיש לו גאווה שהוא מוסרחת יותר מנבילה - חכמתו מסתלקת

טיב המערכת

זמני תשובה

הרה"ח רבי אלעזר בריזל זצ"ל בהיותו בשנות התשעים לחייו, הגיע פעם לברית מילה אצל אחד מצאצאיו, הוא פנה לבקש מבעל השמחה כשיזמנתו לכיבוד כלשהו, שלא יוסיפו שום תואר חשוב לשמו, אך חתנו השיב כי מובא בספר 'אגודה', שכל אחד צריך להחזיק את אביו לצדיק, ולכן מותר לו ודואו להכריז את חותנו בתואר 'הרב הצדיק'.

כששמע רבי אלעזר את התשובה, אמר: ידעתי שלא ישמעו לי, וגם ידעתי כי התארים שישמעו אינם נכונים כי לב יודע מרת נפשו, אבל יכול אני להשתדל שלפחות מעתה ואילך יהא זה אמת, ואוכל לקבל על עצמי להיות צדיק, כי אף פעם לא מאוחז, וכך החל לדבר עם עצמו: 'הבה נתחזק באהבת ה', הבה נתחזק ביראת שמים, אף פעם לא מאוחז, ומעתה ואילך אהיה יותר טוב, כך חזר ושינן לעצמו פעמים רבות במשך דקות ארוכות.

הקב"ה ברוב רחמיו נתן לנו את ימי הרחמים והסליחות, המתחילים מראש חודש אלול, ברצותו שנשוב בתשובה ונתקן את מעשינו, והנה עכשיו אנחנו עומדים כבר לקראת סיומו של החודש, גם בני אשכנז כבר מתחילים לומר סליחות, ובעת הזאת יכולה להתגב' לליבנו מחשבה סודרת כי רוב ימי הרחמים כבר עברו, ואולי הפסדנו את ההזדמנות אולי עד שהתעוררנו כבר נגעלו דלתו מרום??

הזמנה לשוב בתשובה היא לכלם באופן שווה, קטנים כגדולים, זקנים וצעירים, אבל היצר הרע כדרכו מנסה לבלבל אותנו בכל מיני שקרים, וגם כאן הוא עושה כל שביכולתו כדי לבלבלנו, לצעירים הוא אומר שאין צורך להזדרז עכשיו בתשובה, כשתזקין יהיה לך מספיק זמן לך, לזקנים הוא אומר: עכשיו נזכרתם? כבר מאוחר מדיו אבל האמת היא שאף פעם לא מאוחר מדי, כי בתשובה אין 'בל תאחר', אבל בהחלט צריך להזדרז, והרי על כך אומר התנא 'שוב יום אחד קודם מיתתך, זה מדבר על כל יום ויום ק"ו בימים אלו המיוחדים לתשובה, הבה נצלל היטב הימים הללו, ויהי' שנזכה לכתובה וחתימה טובה. (ג'רפ ט"ב המעידים-ימים נראים)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

עדכוני שיחות: 0534-100024

י"ד הועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשיין

אמידת הסליחות

א. נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים מיום א' של השבוע שחל בו ראש השנה (ש"ע סי' תפ"א ס"א).

ב. מה שנוהגים לקום באשמורת הוא ע"פ מה שאמרו במדרש שהקב"ה שט בלילה ב"ח עולמות, ובג' שעות אחרונות הוא שט בעולם הזה, והרי הוא קרוב לנו בכל קראנו אליו באותו זמן (לבוש שם).

ג. ועכשיו מתאחרין על הרוב עד התחלת עמוד השחר, ומכל מקום ביום ראשון משכימים יותר קצת, כדי שיוכלו לומר בסליחות הפזמון שאומרים בו 'בזעקתם בעוד ליל, וכן רצה עתירתם בעמדם בלילות' (מט"א שם ס"א).

ד. אם מתחילין קודם עלות השחר, אפילו כשאומרים הפזמון כבר הוא יום מותו, כיון דע"פ זקנו והעתירו בעוד לילה, משא"כ אם לא התחילו ער שהאיר היום נראה (אלף למטה סק"ד).

ה. אם נתאחר לומר הסליחות עד לאחר שהאיר היום, אע"פ לא יבטל מאמירת הסליחות, לפי שהימים אלו הם ימי רצון, ואף לאחר עמוד השחר הוא עת רצון (אלף המגן סק"ד).

ו. יש נוהגים לומר הסליחות בחצות הלילה, שמאז הוא כבר עת רצון, וכדאיחא בזוה"ק לענין תיקון חצות ויש סמך להנהיגין לומר סליחות אחר חצות ונזפלין על פניהם, דאחר חצות חוט של חסד נמשך, וזה אפשר לפרש מ"ש שהוא קרוב ליום, דכי היכי דאחר חצות היום מיקרי נטו צללי ערב, ה"נ אחר חצות לילה מיקרי קרוב ליום (התלה לזה סי' קל"א ס"ב).

ז. נהגו להחמיר שלא לומר שום פסוקים קודם ברכת התורה, אע"פ שהוא אומרם דרך תחנונים ולכן גם בימי הסליחות יש לומר ברכת התורה קודם הסליחות (מ"ב סי' ס"ד סק"ז).

ח. ברכת על נטילת ידים יברך בביתו מיד בקומו משנתו, ולא יברך שוב אחר כך בבית הכנסת, או שלא יברך בביתו ואחר הסליחות יעשה צרכיו או יטיל מים וישפשף, ואח"כ יברך על נטילת ידים ואשר יצר (מ"ב סי' א' סק"א).

ט. כשגמר הסליחות והאיר היום, צריך ליטול ידיו שנית, ויערה עליהם גם כן שלוש פעמים כמו כל נטילת ידים שחרית, אבל לא יברך על נטילה זו ברכת על נטילת ידים (מט"א שם ס"ב).

י. כשעוסק בתורה ובתפלה והגיע זמן ערש יש מקום להקל שא"צ ליטול אז ידיו אם כבר נטל ידיו כשקם משנתו, ומכל מקום קודם התפילה צריך ליטול ידיו, ודאוי להחמיר ליטול ע"כ לפני הגן החמה (דע"ת סי' ד' סט"ו), וכמו כן מותר ללכת אז יותר מארבע אמות, ואף אין צריך לדקדק שלא לגעת בעינים ובמלבושים (ע"פ סו"ת סי' ד' סק"ת ה"ש פ"א ס"ו).

יא. שאר ברכות השחר יכול לברך אף קודם שיעלה עמוד השחר, חוץ מברכת הנותן לשכני בינה שיש לברך אותה לכתחילה לאחר ערש (ש"ע סי' ס"ו ומ"ב ובהל' שם ע"ש).

גודל מעלת ימי הסליחות והחשיבות לאמרם מתוך כוונה

במוציא מנחה קודמת תחילה

אם כל ימי חודש אלול קודש אזי הימים שמתחילים לומר בהם סליחות קודש גדשים הם בימים הללו מתווסם כל אחד משראל בעליה בתר עליה חרדת קודש ויראת שמים אופפת כל אחד באשר הוא, אימת הדין נסוכה על הפנים ודוק של כובד ראש מעטרת כל זיו וקלסתר, הן בעוד ימים ספורים מתייצב כל אחד לפני מלך מלכי המלכים ומסור לו דין וחשבון על כל מה שעשה במשך השנה כולה, אין מי שיוכל להשתמש מזה, וכולם עוברים לפניו כבני מרון.

העצה היחידה להינצל מן הדין הוא להקדים ולבוא אל המלך, לבכות לפניו ולהתודות על העבירות שחטאנו לו, להבטיח לו נאמנה שיותר לא נישל בהם, איננו ממתנינים לשעת הדין עצמו בראש השנה, אז מופיע השטן עם חבילי העבירות שעברנו במשך השנה ורוצה לקטרטג עלינו, אלא עוד כמה ימים לפני זה אנו נגשים בעצמנו אל המלך ומספרים לו כי לדאבוננו נכשלנו בחטאים, אנו מביעים את רגשי חרדתנו ומבטיחים נאמנה כי מכאן ואילך נשתדל וניזהר יותר, באופן הזה אנו מקדים לצאת זכאים בדינו ונקיים מכל חטא. אז זה אנו משתדלים לעשות בחדש אלול בכלל ובימי הסליחות בפרט, לבוא אל המלך ולהתחנן אליו במיטב הדין, אולי ירחם עמי עני ואביון, ויש להרבות בתפלות ובתחנונים אפילו אם זה בא על חשבון עסק התורה, כדכתב בספר 'שערי תשובה' (ש"ע תקפ"א סוף א) בשם ספר 'טור ברקת', 'שיותר טוב בימים אלו להרבות סליחות ותחנונים עם הציבור מלמדם, ומביא עוד בשם הר"י, 'שכן ראה לקצת רבנים שתמיד היו עוסקים בגופי הלכה ובחיבורים, ובחדש אלול היו מניחים קצת מסדרם ללמוד גירסא רק תחנונים'.

אם יש דין למטה אין דין למעלה

עצם הדבר שאנו לא ממתנינים ליום הדין, אלא מקדמים לבוא אל המלך ולהתודות, הא גופא ממתיק את הדינים ומפרך את הכל לטובה, שהלא כבר אמרו רבותנו ז"ל (דברים רבא שופטים ה, ה) שכאשר יש דין למטה אין דין למעלה כלומר, כאשר בני האדם זנים בעצמם ומחשבים את עוונותיהם ואף עושים עליהם תשובה, אז אין הקב"ה מדקדק בהם ואינו מעניש אותם בדין, אבל אם שמתעלמים ממעשיהם הרעים ואינם נותנים את לבם להתעורר בתשובה ולתקן את מעשיהם הרעים, עמהם יבוא אלקים במשפט, כי לא יצדק לפניו כל חי.

וכן כתב בספר 'מגן אברהם' להר"ק המגיד מטריסק ז"ע (פרשת שופטים): 'ובפרט היום בחדש אלול קודם ראש השנה יום המשפט - יומא דדינא שדינן א את האדם על כל מה שנהג כל השנה והדין שרשו בהשם 'אלקים' שבגמטריא כמנן 'זה דייך, וכשהאדם הוא בבחינת דין, אמת קודם ראש השנה לדין אין בנפשו וחזרו ושב בתשובה שלימה, אז כשיש דין למטה אין דין למעלה וכשיבוא א"ה ראש השנה יומתקו כל הדינים מעל כל ישראל, ויהיה השי"ת בבחינת עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים ויחדש שנה טובה על כל ישראל, אבל כשאין דין למטה יש דין למעלה בבחינת מלך יושב על כסא דין תלילה ותלילה'.

יאמר הסליחות מתוך כוונה ופירוש המילות

כאן אנונו המקום לעורר על החובה לכוון היטב בכל הדיבורים שמוציא מפיו שלא יהיו מן השפה ולחוץ, שהרי תכלית אמירת הסליחות הוא לבקש סליחה ומחילה מבורא כל העולמים ואם אינו מכוון בדיבורים שמוציא מתוך פיו מה תועלת יש בכל האמירה, וכבר הרעיש על כך מאד מאד בספר 'סוד ושוש העבודה' (ש"ע ה"ס פ"ה - סנת הסליחות), וזה לשונו: 'נהגה אחי ורעי, צריכין אנו למודעי ידיעה בתחילה בקוראי שמו 'סליחות', שהוא על שם שבהם קבועים רחמים ותחנונים לפני המקום ברוך הוא וברוך שמו על סליחות עיונות, שיחל לנו הבורא יתברך שמו

עוונותינו ופשעינו שעשינו עד הנה".

"והנה בודאי כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך של עולם לבקש מלפניו על סליחות עוונותיו בלתי תשובה בלבד - מה כוחו כי יאריך נפשו בתפלתו על סליחות עוונותיו וזלת תשובה? הנה בני אדם זה לזה שואלים: 'אם אמרת הסליחות? ואומר: 'הן, כבר אמרת הסליחות' ואינו שם על לב מה בצ"ע אמרת'ו הסליחות הלאו, שיאמר הבורא יתברך שמו הסליחות, וזה אי אפשר וזלת התשובה, לכן ישתדל האדם בעת אמירת הסליחות לקבל בלבו תשובה גמורה, דהיינו החרטה על העבר וקבלה אלהבא'.

אל תשליכני כדרך שאנו משליכין אותך

חבל מאד שהאנשים אינם מתבוננים די צורך בפיוטי הסליחות אותם הם אומרים, אפילו שהם אומרים אותו מתוך נעימה, כי יותר מזה צריך את כוונת הלב, היה מן הראוי שכל אחד יתכונן מבעוד מועד ויעיין בספרי הפרושים הנפלאים שדורנו התברך בהם, הסליחות שאנו אומרים נחברו על ידי הראשונים כמלאכים וגדולי הפייטנים במשך הדורות והם מלאים מן אל הרוח הטהור, חז"ל ובמדרשים עתיקים מלבד הפרוש הפשוט של המיתול, כל המעיין פתח אומר ברקאי ומתעורר לכו לנטות לב כענין פתח.

ובדרך דוגמא נפקות את הפיוט 'שמע קולנו' אותו נהגו לומר כל יום מימי הסליחות, יש בו הרבה כוונות ופירושים גלויים ונסתרים, ובמו עינינו ראינו את המחזור של הגאון רבי יוסף צבי סאלאנט זצ"ל, מנאנו ונדיקי ירושלים של הדור הקודם, ובמחזור של, שלו, לאחר הבית של 'אל תשליכני לעת זקנה, הוסיף מילים מועזות כל לב, 'כדרך שאנו משליכים אותך'.

כמוכן שמילים כאלו מועזים עד עומק שייתו הנפש, אנו מתחילים להבין את עומק הבושה שצריך לתקוף אותנו בשעת הסליחות, כיצד אנו יכולים לבקש מן הרבוש"ע שלא ישליך אותנו מלפניו, בעוד שאנו לא קיימנו את מצוותיו כראוי וכביכול השלכנו אותו מאחורי גונו, כל אחד לפי דרגה דיליה מקיל לעצמו קצת בשעה שנעשה לאיש, יותר ממה שהיה רגיל לקיים בכל תוקף בימי הגעורים.

מבואר בספרים הקדושים שהקב"ה מתנהג עם בריותיו בדרך של מידה כנגד מידה, אם האדם עושה מצדו מעשים של התקרבות, דהיינו משתדל לקיים כל המצוות עם כוונה נכונה ועם רצון לתקן עולם במלכות ש-ד-ג, אזי גם הקב"ה מחזיר לו התקרבות ומראה לו פנים שוחקות, אבל מי שבמעשיו גורם לפיורד והתרחקות, אזי גם הקב"ה מוסיף להתרחק ממנו עוד ועוד ור"ל.

הלא בושה וכלימה תכסה פנינו בשעה שאנו באים לחלות פניו ולבקש ממנו אל תשליכני לעת זקנה, והיכן היינו אנו, האם אנו לא התרחקנו ממנו, ובכל זאת תקוותנו ותפלתנו שיהיה תמיד מחוברים ורגישי קרובים אל השי"ת ללא שום חוצץ ומבדיל.

לנצל את ימי הסליחות כראוי

על כן ישתדל כל אחד בימים אלו, הימים האחרונים של כל השנה, להתכונן כראוי לקראת יום הדין הבא עלינו לטובה, וביותר יש להתחזק באמירת הסליחות שיהיה מתוך כוונת הלב ולא באמירה בעלמא ככעצות אנשים מלוסדה, בכדי שבאמת יתכונן לבקש סליחה ומחילה מאת בורא כל העולמים ולא יהיה כחוכא ואטלולא.

וכאן המקום לעורר ולחזק על ענין עסק התורה בימים הללו שמתחילים לומר בו סליחות שמטבע הדברים סדר היום משתבש קצת, ויש להזכיר ביותר שלא להשחית את הזמן הנעלה להבל ולריק, אלא יגביר חילו לתורה ועבודת ה' יתברך ביתר שאת וביתר עוז, כמו גם לעבודת התשובה, על העוונות שבידו ובקשת מחילה וסליחה ממי שחושש אם פגע בו, ובודאי שזכות ההכנה הזאת יזכה לקבל את השנה החדשה מתוך רחמים וחסדים ויזכה לצאת זכאי בדין.

בספרים הקדושים דרשו את פסוקי פרשתנו על עניינה של תפילה על דרך שאמרו בפ"ק דברכות (ו): שאין עמידה אלא לצלותא, שנאמר (תהלים קג, ל) 'יעמוד פנחס ויפלל'.

הוא שהכתוב אומר: 'אתם נצבים כו' לפני ה' אלקיכם', שכל יסוד ושורש התפילה הלא היא בדין 'עומד לפני המלך' - לפני ה' אלקיכם, שזה עיקר יסוד התפילה בעומד ניצב לפני השם יתברך בתפילתו.

כמו שכתב בחידושי רבינו חיים הלוי זצוק"ל בהלכות תפילה (פ"ד ה"א), וז"ל: 'תרי גווגי כוונות יש בתפילה, האחת כוונה של פירוש הדברים ויסודה הוא דין 'כוונה'. ושנית שיכוון שהוא עומד בתפילה לפני ד'. כמבואר בדבריו [רמב"ם] פ"ד שם זה לשוננו, ומה היא הכוונה, שיפנה את ליבו מכל המחשבות, וידאה עצמו כאלו עומד לפני השכינה'.

'ונראה דכוונה זו אינה מדין 'כוונה', רק שהוא מעצם מעשה התפילה ואם אין ליבו פנוי, ואינו רואה את עצמו שעומד לפני ד' ומתפלל אין זה מעשה תפילה, והרי הוא בכלל 'מתעסק' דאין בו דין מעשה, ועל כן מעכבת כוונה זו בכל התפילה וכו' ע"ל ע"ש'.

היום - הלא הוא האי יוסא רבא דראש השנה הבא לקראתנו לשלום כמ"ש להדיא בזוהר הקדוש (ח"ג רכ"ו): 'אמר רבי יהודה לימא לן מר מלין מעליהא דראש השנה פתח רבי שמעון ואמר (מלכים ב' ד) 'יהי היום וגו', ובגל אהרן ויהי היום, דא ראש השנה. 'יהי היום ויבאו בני האלהים' (איוב א, ו) יום ראש השנה הוה' עכ"ל.

ובכן מכין הכתוב אותנו אל התפילות הנוראות שעומדים ישראל קדושים ומתעייבים בהם ביומא דדינא רבא לפני ה' אלקיכם, ומתקיים בהם שפיר בהאי יוסא יסוד ושורש התפילה בדין 'עומד לפני המלך' כמ"ש במכילתין (ר"ה טו): 'בראש השנה כל פאי העולם עוברין לפני כבני מרוח'.

תפילות הללו של ראש השנה ויום הכיפורים בוקעים שערי שמים בהיותם זכר לתפילות וקרבנות שבבית המקדש, כמ"ש במדרש תהלים (קאפטיעל קב): 'פנה אל תפלת הערוער (תהלים קכב, יח). אמר רבי יצחק, כלפי דורות אמרו, שאין להם לא נביא ולא כהן, ולא בית המקדש שיכפר עליהם. - אלא עוד תפילה אחת שנשתייר להם שהם מתפללין בראש השנה ויום הכיפורים ולא תבזה אותו מהם. - הוי ולא בזה את תפלתם' עכ"ל.

אבינו מלכנו, פתח שערי שמים לתפלתנו!

- > < -

הגוף רבינו יוסף חיים מבגדאד זצוק"ל בעל ה'בן איש חי' מביא בספרו 'פלאים מעשי' (אות קמב) טיב מעשה מופלא.

אחד מהמתפללים הקבועים שבבית הכנסת הגדול יהודי פשוט היה, הם ועם הארץ גמור אשר לא קרא ולא שנה, ולא ידע ולא הבין לא בתורה ולא בתפילה, אבל ליבו לב יהודי הם ובעור באהבתו הגדולה להשם יתברך ולעמו ישראל, הוא היה מוקיר רבנו מאד. ועל אף בורותו הגדולה שלא הבין מילה וחצי מילה מתיבות התפילה, לא החסיר אף יום מלפקוד את בית הכנסת ולהתפלל את תיבות התפילה הקדושות בכל לב, בלא להבין כלום...

החון הקבוע בבית הכנסת שהיה אומר את סדר הקרבנות בקול רם כנהוג היה מתפלל בקול רם ונעים, הציבור נהנה מאוד מתפלותיו, ולפעמים אף היה מסלסל בניגוניו בקטעים שונים בתפילה.

למשל, בסדר הקרבנות בהגיעו למשנת 'איזוהו מקומו', היה מסיים את התיבות: 'אלו ואלו נשדפין בבית הדשן' בניגון וסלסול מיוחד, וכך היה משרה אווירה נעימה בבית הכנסת, לפתוח הלבבות לתפילה בכוונה וברצון.

נוסח זה של מנגינת החון בתיבות הללו, נעם מאוד לאוזנו של היהודי התמים דגן, ולאחר ששמע זאת מפי החון תקופה ארוכה מדי יום ביומו נקלט הניגון הזה במוחו ואורב אותו מאוד... מדי פעם במשך היום היה מפום לעצמו את הנוסח האהוב 'אלו ואלו נשדפין בבית הדשן', עם הניגון והסלסול הנעים שקלט מפי החון...

מורב אהבתו לנוסח זה שישן אותה פעמים רבות וכך כשהיו בניו נעמדים אצלו לברכה. - כנהוג בקהילות קדושות רבות מעדות המזרח כמו בעת אמירת 'שיר למעלות אשא עיני אל ההרים', שנעמדים הבנים אצל אביהם והוא מניח את ידיו על ראשם ומעתיב עיבורם, וכן בליל שבת קודש בעת ברכת הבנים וכיוצא בזה במקומות שונים בתפילה ובעיתותי רצון שונים כשמתקברים בניו אל אבותם והם מתפללים ומעתיבים עיבורם בהנחת ידיים על ראש הבנים כידוע. - היה היהודי דגן מניח את ידיו על ראש בניו בתפילה וברצונו להוסיף ולברך אותם בכל לב היה מנגן בתפילתו על ראש

בניו את המנגינה האהובה עליו: 'אלו ואלו נשדפין בבית הדשן'... הוא כמוהו לא הבין כלום ממשמעות התיבות הללו, והבנים כדוגמת אביהם גם הם לא הבינו כלום מענין הברכה שמעניק להם אביהם בשדפית בית הדשן... הם עמדו בתמימות שלמה תחת ידי אביהם ומקבלים את ברכתו הנעימה בדחילו ורחימו...

כך חזר הדבר ונשנה פעמים רבות, כשהאב התמים ביחד עם בניו האהובים עומדים יחדיו רוגשים בבית הכנסת, האב מרים את כפות ידיו בהתעוררות לב ומניחם על ראש ילדיו, והם מכופפים את ראשם בהכנעה עוצמים את עיניהם ביראת הכבוד, ומקבלים בכל לב את הברכה המיוחדת של שריפה בבית הדשן...

אתם נצבים - בתפילה - לפני ה' אלקיכם

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם" כ"ט, ט.

והנה במזרח בית הכנסת ישב לו אחד מחכמי ורבי המקום, איש תלמיד חכם וירא אלקים מרבים, שמעשהו זה של אותו יהודי צרם לו מאד, ובכל פעם שראה את האב 'מתפלל' על ראש בניו באותה תפילה מיוחדת שיהיו 'אלו ואלו נשדפין' [רח"ל] בבית הדשן... הזדעזע מאד, לנכח הקללה שמביא האב במו פיו על ראש בניו, באין מבין ואין מרגיש כלום...

אך בראותו את גודל הרצינות של האב ושל הבנים בקבלתם אותה 'ברכה' בהתעוררות לב מיוחדת, לא ידע את נפשו, מצד אחד לא רצה להפריע ולקלקל את המעמד הלבב, של השעה המשפחתית המיוחדת... אך מאידך כאב לו מאוד על 'הוכן' אותה תפילה וברכה שמתפלל האיש על בניו.

עד שיום אחד כבר לא היה בכוחו לסבול זאת, ולאחר התפילה נישב בכבוד אל האיש, דיבר עימו בסבר פנים יפות ובהנהגה וקירוב לב, והעיר לו על כך שהתיבות הללו שהוא מתפלל ומברך בהם את בניו אינם טובים כל כך. - אמנם הוא מטיב נגד בהם בניגון ונעימה מיוחדת, אשר פורטים בחביבות על מיתרי הלב, אבל תוכן מילים אלו ומשמעותם אינו מתאים כל כך לברכה... וכבר העידו רבותינו ז"ל (מועד קטן יח.) 'ברית כרותה לשפתים', ויש להזהר במה שמברכים את הבנים, ולפיכך אולי עדיף 'להחליף' את נוסח הברכה, הניגון יכול להישאר אותו ניגון... רק את המילים כדאי לשנות, ובמקום שתתפלל על ראש בניו שיישרפו בבית הדשן ח"ו... תאמר את המילים המקובלות שכל עם ישראל מברך ומתברך בהם (במדבר ו, כד): 'בְּרַכְךָ ה' וְיִשְׁמְרְךָ!'

היהודי התמים שמע וקיבל, הוא הודה לרב על הערתו, ואמר שמהיום ישנה את מנהגו.

אולם משום מה המילים החדשות לא 'הסתדרו' כראוי בפיו, על אף שהרב הראה לו בדיוק היכן הם כתובים בסידור... הוא לא הצליח להגות את המילים כראוי, וגם הניגון המיוחד לא 'התלבש' לו כראוי על המילים החדשות... וכך נמצא מגמגם מעט בכל פעם שביקר את בניו, ובסתר ליבו כאב ודאב על 'הפסד' שהפסיד בתפילה הנרגשת שהיה מברך ומתפלל ממעמקי ליבו על ראש בניו מימים ימימה...

לא חלפה תקופה קצרה, ממשיך רבינו ה'בן איש חי' בספרו המפיעם והנה באחד הלילות גילו לאותו חכם מן השמים שלא טוב ולא יפה עשה באשר הניא את האיש התמים מתפילתו הנרגשת משום שאין האיש מצליח בתפילה החדשה שהסדיר לו, ובהיותו כ' דחמנא ליבא בעי' [זוה"ק ח"ג רפ"א]: הרי אחר כוונת הלב הן הן הדברים ואין כאן שום קללה כלל, מחמת שבליבו של האיש להתפלל ולברך את בניו בכל טוב, ולפיכך הורו לו לומר לאיש שיהזור אל תפילתו וברכתו כפי שהורגל בפיו, והכל על מקומו יבוא בשלום! ואכן שמח האיש מאד, כאשר הורה לו הרב שיכול לחזור אל תפילתו הישנה, ולהמשיך לברך את בניו באותה ברכה שהיה רגיל בה באין שום חשש, ומן השמים יברכו אותו ואת בניו תמיד.

מוסיף רבינו ה'בן איש חי' ומבאר את טיב זה המעשה כיד ה' הטובה עליו, שבהיות יהודי זה מתכוון ברוב תמימותו מתכוון בכל לב ונפש לטובה, ומדמה בדעתו הקטנה שיש כאן 'ברכה טובה' לבניו, עשה בזה נחת רוח גדול להשם יתברך, ובכל פעם שהיה מתרגש ובוכה בברכתו זו של 'אלו ואלו נשדפין בבית הדשן' נעשה רצון גדול בפמליא של מעלה.

על דרך שאמרו במדרש (ילקוט שיר השירים רמז תקפ"ו): 'אמר רבי אחא אפילו עם הארץ שקורים להאבה 'איבה', כגון 'אהבה' - ואיבת, אמר הקדוש ברוך הוא (שיר השירים ב' ד) 'ודגלו עלי אהבה' - ודילוגו עלי אהבה' ע"כ.

לפיכך, מסיים ה'בן איש חי', מרוב אהבת וחובת הקב"ה לתפילה שכזו הנובעת מעומקא דליבא, הוא לוקח את אותם אותיות של תפילת האיש ועושה מהם צירופים אחרים של ברכות ותפילות טובות שיש בהם שפע רחמים וחסדים לישראל, וכך נמצא מתחפף הכל לטובה ולברכה לבית ישראל.

[א. ה. וכבר הובא במדור זה (פרשת שמני, | הפשך בעמוד הבא <]

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

עילת העילות מסנב הסיבות

בני שנכנס השנה לשיבה גדולה, חפץ בבין הזמנים האחרון, להגיע למירון לקבר הרשב"י על מנת להתפלל על התחלת הדרך החדשה ושאר עניינים. מכל מיני סיבות לא הסתדר לו ולנו לנסוע. ביום האחרון של בין הזמנים, אמא לא יכלה לשאת את גודל אכזבתו עד כדי שברון הלב, והציעה שתסע אתו ביחד בקו מיוחד שיוצא בשעת לילה מאוחרת ומגיע למירון עם הגן החמה. "ונתפלל עם נין החמה ונשוב חזרה", התקשרתי לרשום את אשתי ובני בהזמנת שתי כרטיסים לנסיעה הלילית, שמחנו מאד שמצאנו פתרון הולם לבן שכה חפץ בתפילה.

אך כגודל השמחה כך גודל האכזבה, בשעה אחת עשרה בלילה צלצלו אלינו בהתנצלות שהנסיעה מבוטלת מכיוון שלא היה מספיק רישום לנסיעה, מכיוון שמדובר בהסעה פרטית והנסיעה מותנית בכמות מינימום של נוסעים, לא היה לנו על מי להלץ...

הלכתי לישון בלב מעט כבד וחושב לעצמי מה אפשר בכל זאת לעשות?! השכמתי כהרגלי לתפילת נין החמה והמשכתי את חוק לימודי הקבוע... סיימתי ללמוד, ועל הקו ראש הכולל שלי לשעבר שלמדתי אצלו לפני כשמונה שנים, שואל אותי. "אולי תרצה להצטרף לנסיעה עם לומדי הכולל למירון היום בשעות הצהריים המוקדמות?!" הייתי המום מהשאלה, והשבתי שאם יש עוד מקום לבן שלי אז אשמח להצטרף, הרב אמר שהוא בודק, אחרי דקה שב אלי עם תשובה חיובית.

לשאלתי איך אחרי שמנה שנים נזכר בי הרב? השיבני: "הבוקר באמצע התפילה נזכרתי בך, והוצפתי בגעגועים הטובים שלנו ביחד. חשבתי בליבי כמה נחמד יכול להיות אם היית מצטרף לנסיעה, אמרתי ננסה, והנה הצלחת ב"ה".

או אז סיפרתי לו את הנ"ל שמסבב כל הסיבות סיבב את הסיבות כדי שלבן שלי יהיה את הנסיעה מירונה להטעין מצברים רוחניים לקראת הזמן החדש.

אני שולח את הסיפור מלא התרגשות ורגשי תודה לה' יתברך שדואג לבניו חביביו על כל צעד ושעל.

בעל המעשה: ש.ר.

הפענוח לזכות את הרבים בספור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל 'שפתה סמואלס' נפסק: 15326517922 o.y.wines@gmail.com

תשע"א) טיב מעשה פלאי נורא מעין זה שגילו מן השמים להרה"ק בעל 'אוהב ישראל מאפסא זצוק"ל את גדל הנחת רוח שנעשה בשמים מהתלהבות של בחור תמים אחד בצעקות 'טמא טמא! דייקא עיין שם].

- > < -

הרה"ק רבי משה מקאזניץ זצוק"ל בנו של המגיד הקדוש מקאזניץ זצוק"ל מביא בספרו 'באר משה' (לשמיני עצרת) על תפילה אחת של איש פשוט שביטלה את הגזירה.

וכה דבר המעשה:

בימי רבינו הבעש"ט הקדוש ז"ע היתה שנה אחת עצירת גשמים קשה רח"ל, הבעזרת היתה כבדה מאוד ובאו משלחת של כמה ערים וקהילות קודש שבשיראל לחלות את פני הקדוש להעביר את רעת הגזירה, מאחר שהרעב כבר התחיל לתת אותותיו על פני השדות הריקים והיבשים ובימים ההם היתה גזירה כזו כרוכה בסכנת נפשות ה' ישמרנו.

הורה להם רבינו הבעל שם טוב לתפוס את אומנות אבותינו בידינו, ולכנס בכל אתר את עדת בני ישראל אנשים נשים וטף ליום תפילה מיוחד, להעתיק ולחלות בתפילה ותחנונים לפני קל חי.

אף בבית מדרשו של הבעש"ט עצמו במעוזו התקיימה עצרת תפילה, בהתכנסות התלמידים הקדושים ועם הקודש בחיכל קדשו, ורבו עם הדרת מלך נשאו תפילה רבתי בהתעוררות לב. - ואכן התקבלה צלותהו ובעתהו, ותיקף התחילו הגשמים לרדת בשפע רב ובטלה הגזירה.

לאחר הישועה גילה רבינו הבעש"ט הק' את אוון תלמידיו אהוביו, כיצד התבטלה אותה גזירה קשה:

דעו לכם שהגשמים הללו שעיינו רואות כעת, וביטול הגזירה הקשה נעשה מכוחו של איש פשוט אחד, המתגורר באחת העיירות לא הרחק מכאן, שכששמע את הקריאה אל עצרת התפילה הגדולה, מחמת קושי הגזירה הנוראה שבעצירת הגשמים התעצב על ליבו, וסבלם של אחינו בית ישראל ציער אותו מאוד.

ובהגיעו ביחד עם כל בני הקהילה אל עצרת התפילה הרבת, והחלו בתפילה מעריב בקול גדול והתעוררות לב, התפלל אף הוא בבכיות ובלב נשבר.

והנה באמצע קריאת שמע, בהגיעו לחיבות הקשות אשר מבטאות מאוד את מהות רוע הגזירה שבשבילה נתכנסו (דברים יא ז): 'וְיַעַזְרֵם אֱת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מַטָּר!' התלהב לפתע מאוד והחל לזעוק בבכיות ובקול רעש גדול, כשהוא מפרש את חיבות פסוקי התוכחה בצורה הפוכה מן המשמעות הפשוטה...

וכך פירש היהודי התמים: 'וְיַעַזְרֵם' - מלשון סחיטה כמו לעוצר זיתים וענבים שהוא סוחטם... והיינו המכוון 'וְיַעַזְרֵם אֱת הַשָּׁמַיִם' הש"ת יעצור ויסחוט את השמים מכל מי הגשמים שהצטברו בהם לרוב, עד ולא יִהְיֶה מַטָּר! שכבר לא יישאר עוד מטר בשמים... אלא הכל יירד על הארץ לטובה ולברכה.

ועל אותה תפילה של היהודי הפשוט והתמים גילה הבעל שם טוב הקדוש, שנעשה מהו רעש גדול בשמים לפי שאמרה בבכיה עצומה והתלהבות גדולה בלב מלא תפילה ובקשה. שהרי השם יתברך בוחן לבבות ויודע כל הנסתרות וערבה תפילות ובקשתו לפני כיסא הכבוד, ובזכותה נתעלו ונכנסו ובאו כל תפילות ישראל קודש שהתקבצו באותה עת בכל המקומות וברעש הגדול שנעשה בשמים התבטלה ממילא כל הגזירה, והיתה אותה שנה מלאה שפע של גשמים טובים שהצמיחו יכול טוב ומבורך, והיתה לישראל פרנסה טובה בריווח גדול - בזכות תפילה תמה ותמימה של איש

להדבק בשולי אדרת האדם הגדול

שוכני נטה והדרווי אורח מפרקי חיים רצופי ארבת תורה ויראה טהורה להדבק בשולי אדרת האדם הגדול בענקים וללמוד מדרכיו ומעשיו

ספר

עיוני הדבקות

סכמים חלוקים על דרכי האדם הנדיק
הח מרע רבי לוי הכהן רבינוביץ נפלאה

יפרח ויסתעף לשני חלקים

חלק א'

אשר פריו יתן

דברי תורה ומסכים וסידורים. פירוש ודברים מפורטים על ספרו כהן ויסתעף רמת אדרת וקבוצה שפיר

חלק ב'

איש הסדיק

אלה תורתו הלוה, התעורר ומרשים

נלקטו מטיב שיחותיו של בנו
הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

לחשיב בתנויות הספרים המוכרות
בני ארצות מדינת ישראל רח"ל רמת אדרת 61-61464

ישראל מקרב לב.

- > < -

סיפר לי איש יהודי חכם ונבון, שלמרב הפלא הוא 'בעל הבית' פשוט, המתגורר באחד מפרברי העיר ניו יורק הגדולה שבארצות הברית לצורך נסיעותיו המרובות יש לו רכב פרטי, שבו נוסע הוא רבות בנסיעות עסקים.

והנה לאחרונה נסע ברכבו כדרכו מדי יום בשעת בין הערביים לפתע הגיח למולו רכב נוהג בידי גוי שחיו... שדהר לעברו במהירות מופרות, והתנגש בו בעצמה רבה! בדרך נס ממש הוא ניצל ממוות בטוח ברגע אחרון, אבל הרכב היוקרתי התרסק ונשרף לגמרי, ולא נותר ממנו כי אם גרוטאות פה בלבד.

בינתיים מטבע הדברים התחוללה שם במקום מהומה לא קטנה, לוחמי האש מהירו לכבות את השריפה שפרצה במקום אמבולנסים שעטו מכל עבר, גם קהל סקרנים רבים התאסף מסביב... ובתוך זמן קצר הגיחו גם כמה ניידות מתחנת המשטרה המקומית שלאחר פיזור הקהל, החלו מיד בסדרת חקירה ראשונית של האירוע, לבידור נסיבות התאונה.

בכדי להסדיר עבור היהודי הנפגע את תשלומי ביטוח הרכב במלואן, שהגיעו לסכומים גדולים דרשו ממנו החוקרים להתיישב עמם בניחותא בתוך הרכב המשטרה, ולמסור את גרסתו במדויק בכל סדר השתלשלות הדברים. - אולם כשהציץ האיש בשעונו ראה שאם יאריך עתה עם השוטרים בחקירותיהם המפותלות עלול הוא להפסיד את תפילת המנחה בציבור! הוא התמלא פחד ורעדה מהפסד תפילת מנחה בציבור, שעמולם לא הפסיד.

לפיכך ניגש אל צוות החוקרים שעמדו על הכביש, וביקש מהם אם יכולים הם להמתין עליו כאן ולשמור על הרכב... עד שיחזור מתפילת מנחה בציבור.

השוטרים הגויים נדהמו מעצם העזות שבבקשה, מעולם לא הגיעה אליהם בקשה כזוה... והפנו אותו הישר אל הקצין העליון

מפקד הפלוגה, שפקד על כל האירוע. היהודי ניגש לפניו בתחנונים שיואל בטובו להמתין עליו, בהיות שהוא מוכרח עתה להתייצב לתפילה, בפרט לאחר שניצלו חייו בגס גדול מן השמים, להודות להשם יתברך ולבקש על העתיד.

אך הקצין סירב, מה זה בווער עכשיו בדיוק? שאל בבורותו, ראשית צריך אתה לסגור כאן את האירוע, ולחתום על הדו"ח אחר כך הגך מוכרח לנוח מעט מן הטראומה שעברת, ומחר או מחרתיים תיגש להתפלל...

הקצין הקשוח הסביר לו, שעלול הוא להפסיד את כל תשלום הביטוח שאמור לכסות את עלות הרכב היקר. שכן אם ילך מכאן, הרי גם הוא וכל פלוגת השוטרים מפנים את הזירה, ולא רושמים שום דו"ח וכו'.

כשומעו זאת ניסה היהודי דגן לשבר את אונם שבינו מעט את ערכה של תפילה, וכמה חשובה היא לו. הוא פנה אל הקצין ושאל: תאמר נא אילו היתה לך עתה 'פנישה חשובה' עם מיניסטר גדול, שר בממשלה או אפילו עם הפרזידנט עצמו... האם היית יכול לוותר על כך?

אך המפקד המשיך להתעקש, וטען שלא היתה זאת ולא נשמע מעולם להשאיר כך פלוגת שוטרים עם כל ציודם ומפקדיהם באמצע הרחוב בתוך זירת תאונה קשה, בשביל יהודי שרוצה להתפלל מנחה בבית כנסת!

הוא היה נחרץ מאוד, ופסק בצורה שאינה משתמעת לשני פנים: או שאנו מתיישבים עתה תיכף ומיד לעריכת הדו"ח או שאנו מסתלקים מכאן! ואז בוודאי גם הגוי הדרוס יסתלק ויברת ולא נוכל לתובעו כלום, כאשר אין לנו שום אפשרות חוקית לעוצרו ללא רשימת דו"ח

והגשת תביעה רשמית מצידך!

אולם היהודי מתעקש על המנחה שלו בכל עת, עד שהצהיר בפני המפקד שהוא מוכן עתה לחתום על ויתור התביעה כולה, בשביל שלא להפסיד תפילת מנחה אחת בציבור!

הקצין ופקדיו נדהמו למשמע אונם, הם לא האמינו עד היכן מגעת אומנותו היוקדת של איש ישראל. - ועד כדי כך פעלו הדברים שפתאום שינה הקצין את עמדתו, וציוה על האיש להזדרז לבית מדרשו לתפילה מנחה!

כך עמדו כולם מכוניות המשטרה ושוטריהם עם הנהג הגוי והרכבים הפגועים שעל הכביש, כולם עמדו והמתינו באמצע הדרך, עד שחזר האיש מתפילתו.

הלימוד המרומם מטיב עובדא נפלאה זו, כמה צריך איש ישראל להחשיב ולהעריך את התפילה בציבור, וכן כל מצוה ותורה שעושה שיחיו יקרים מאוד בעיניו! - הרי רוב אנשים במצב שכזה היו פורשים לכמה דקות הצידה וחוטפים תפילת מנחה בחיפזון... שכן שעת הדחק גדולה היא והפסד מרובה וכו'. - אבל כשהמצוה יקרה וחשובה בעיני האדם מאוד, כל הון דעלמא לא יבטלה ממנו: כמ"ש (משלי ג טו) 'יקרה היא כפנינים וכל חפציך לא ישוּוּ בה'. - וכמוכן שצריך לזה אמונה טהורה תמימה ושלמה באמתת תורתנו הקדושה ואמתת מציאות הבורא ואמתת כוח התפילה, בעומק לב ונפש.

ובעמדתנו כה בשבת אחרון שבשנת ומכינים עצמנו לקראת ראש השנה הבעל"ט, נלמד כאן מוסר השכל עד היכן מגעת חשיבות 'תפילה בציבור', להתפלל כהוגן וכראוי ביחד עם הציבור, ושלא לזלזל בזה ה"ו, ובכך נזכה שיתקבלו תפילותינו לפני מלך שומע תפילה, אמן.

*

אבינו מלכנו, קבל ברחמים ובקיצון את תפילתנו!

מזקד הזמנות ספרים
של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
קו הזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09

י"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti1@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הגך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173